

Affattelse, Lovforslaget har faaet ved Landstingets Behandling. De Regler, der har størst Betydning for Selskaberne, er selvfølgelig dem, der stiller de afgørende Krav til Selskabernes Beholdningers Størrelse og Art. Disse Bestemmelser findes navnlig i §§ 15—19. Efter § 15 skal den Grundregel opretholdes, at Opgørelsen af den fornødne Formue foretages efter Nettometoden, som er klart defineret i Paragraffen. Kravet om denne Opgørelse efter Nettometoden opgiver man ikke, og det mener jeg ogsaa er rigtigt. Der kan vel indvendes en Del mod at lægge denne Metode til Grund; det maa erkendes, at den er meget streng, naar den fuldt ud skal følges, men Metoden giver under alle Omstændigheder et meget klart Udgangspunkt for Bedømmelsen af Selskabernes Forhold og Status. De foreslaaede Forandringer berører altsaa ikke selve Hovedprincippet, men gælder de Bestemmelser, der betegner de faktiske Afvigelser fra Nettometoden. Disse Bestemmelser findes i § 19. Denne Paragraf giver Regler for, hvor meget Forsikringsfonden maa mangle i at opfylde Nettometodens Krav, og § 17 giver om Opsamlingen af en Reservefond Regler, der atter gør en Indskrænkning i den efter § 19 tilladte Mangel. Naar jeg udtrykker Paragraffens Tanker saaledes, er det ikke i Overensstemmelse med Lovens Udtryksmaade. Jeg har tilladt mig at omskrive Bestemmelserne saaledes, fordi jeg tror, at det reale Indhold af og den reale Forbindelse mellem disse Paragraffer derved kommer mere almenforstaaeligt frem end i Lovforslagets Form. Vi staar i det hele taget paa dette Omraade overfor Forhold, hvor de tekniske Udtryksmaader let tilslører Grundtankerne, og det er naturligvis vanskeligt at finde saa abstrakte Udtryk, at man ganske ser bort fra alle tekniske Formaliteter og Udtryk, men jeg tror dog, det er muligt at faa et Indblik i, hvad det egentlig drejer sig om, naar man betragter Sagen paa den Maade; jeg her har nævnt. Den Realitet, vi staar overfor, er, om Selskabet evner at svare til sine Forpligtelser; derimod ikke, om man benytter denne eller hin Metode til at opnaa det. Et Livsforsikringsselskab bliver ikke velhavende ad anden Vej end ethvilket som helst andet Foretagende; det tjener kun Penge, naar det faar mere ind, end det giver ud. Det er ikke let at sige, om en Forretning, der arbejder med saa indviklede Forhold og paa saa langt Sigt, svarer Regning eller ikke — til en vis Grad kan man sige, at Besvarelsen kræver

tekniske Forudsætninger, som kun de ganske særlig uddannede Ekspertter opfylder —, og det er selvfølgelig rigtigt, at man benytter matematiske Formler for at kunne gennemføre sine Beregninger. Men man kan dog bagved disse Formler komme til en vis almen Erkendelse af, hvorvidt Grundlaget er rigtigt. Det er Resultatet af Virksomheden, det kommer an paa, og Lovens Regler — det maa erindres — er ikke i Stand til at give en Øre mere eller en Øre mindre. Selskabet kan opfylde Reglerne, men derved bliver det hverken mere eller mindre velhavende; Forretningen betaler sig kun, naar det har sørget for at have tilstrækkelige Præmier til at kunne dække sine Udgifter. Efter een Opgørelsesmetode, een Opstilling, eet Bogholderi kan et Selskab se mere velhavende ud end efter et andet; efter den ene Metode kan det se ud, som om Selskabet har større Frihed til at bevæge sig end efter den anden, men i Virkeligheden er alt dette kun Formspørgsmaal.

Det er imidlertid klart, at Selskaber, der ønsker den størst mulige Frihed, vil søge den Metode, der giver dem denne Frihed, selv om den maaske ikke er forenelig med deres sande Vel i økonomisk Henseende. Det, der særlig koster mange Penge i Livsforsikringsvæsenet, er den saakaldte Erhvervelse af Forsikringer. Der gives for Tegning af en Forsikring en Provision, som maaske ikke straks kan dækkes af Præmien, men som man da maa være i Stand til i det lange Løb at dække af Præmierne. Derfor maa man, hvis der ikke er Midler til straks at afholde de paagældende Udgifter, nødvendigvis opføre dem paa en saadan Maade, at de afbetales, amortiseres, eller hvad man nu vil kalde det, efter en eller anden Regel. Hidtil har det været tilladt Selskaberne at opføre disse Omkostninger som et Aktiv, skønt der her slet ikke er Tale om noget Aktiv, men om Penge, som er givne ud og altsaa ikke er til Stede, men som fingeres at være til Stede, et Aktiv, der skulde afskrives i Løbet af 6 Aar, det vil sige det Aar, i hvilket Forsikringen er tegnet, og de følgende 5 Aar. Nogle Selskaber har ikke benyttet denne Ret, de har Midler i Hænde, ved Hjælp af hvilke de straks kan betale. Saadanne Selskaber er for Eksempel „Hafnia“, „Dansk Folkforsikringsanstalt“, „Danmark“ og „Fremtiden“. Andre Selskaber er derimod ikke saaledes situerede, at det er dem muligt at betale disse Udgifter med det samme, de er nødt til at benytte den af Loven givne Tilla-